

Kirke- og Underviisningsminis-
ten: Jeg maa bede det ærede Thing som
 altid, saaledes navnlig i Begyndelsen om no-
 gen Overbærenhed, da det jo vil være bekendt,
 at jeg kun har havt kort Tid til at sætte mig
 ind i de foreliggende Sager; denne Overbæ-
 renhed trænger jeg dobbelt til, naar jeg som
 her finder Betænkelse ved et Lovforslag, der
 har fundet Gjenklang og Sympathi her i For-
 samlingen. — Hvad nu først det stillede Un-
 derviisningsforslag angaaer; da har den Sag, som
 deri omhandles — uagtet Kultusministeriet har
 været vel forsynet med mangehaande forskjel-
 lige, vanskelige Spørgsmaal — dog ikke givet
 Anledning til nogen uovervindelig Vanskelighed;
 de Spørgsmaal, der i denne Anledning ere
 reiste, forsaavidt der er reist saadanne, have
 fundet en let Løsning, og som jeg troer til
 Bedkommendes Tilfredshed; det synes mig saa-
 ledes ikke rigtigt at ville gaae ind paa at lov-
 give, naar der ikke er virkelig Trang dertil.
 Hvad angaaer Hovedforslaget, da maa det
 være mig tilladt at fremsføre nogle Bemærkun-
 ger derom. Det er blevet antaget, at det deri
 omhandlede Spørgsmaal meget godt kunde have
 været afgjort af Administrationen, og det er
 kun, fordi den Afgjørelse, Sagen har faaet af
 den administrative Wei, ikke er fundet tilfreds-
 stillende, at man har søgt sig foranlediget til
 at bruge Initiativet og fremkomme med et
 Lovforslag; men jeg tillader mig dog at hen-
 stille til Overveelse, om det er rigtigt at drage
 Grænsen mellem, hvad der er Gjenstand for
 Lovgivningsmagtens, og hvad der er Gjen-
 stand for Administrationens Afgjørelse, eftersom
 man maatte skønne, at den administrative Af-
 gjørelse er mere eller mindre tilfredsstillende.
 Hvis det er rigtigt, at Administrationen strengt
 bør holde sig indenfor sine Grænser, saa
 bør man dog vistnok ogsaa have Opmærksom-
 heden henvendt paa, at ikke Lovgivningsmagten
 gaaer ind paa de Spørgsmaal, som den selv
 finder meget vel kunde finde en admini-
 strativ Afgjørelse. Det er en Wei, der paa
 ingen Maade er uden Betænkelse; naar
 saaledes enhver administrativ Afgjørelse, der
 ikke maatte tiltale, fremkalder Forsøg paa at
 tilveiebringe en forandret Lovgivning. Spørgs-
 maalet i Lovforslagets § 1 berøer iøvrigt, jeg

tilstaaer det, maaskee paa en fra min Anskuelse
 forskjellig Hovedgrundsaetning med Hensyn til
 Opfattelsen af den Frihed, som er bleven
 givet ved Sognebaandets Løsning. Det er
 klart, at dette Baands Løsning paa ingen
 Maade har medført nogen Ulempe, ligesom og-
 saa Følgerne af denne Frigjørelse kun have
 været velsignelsesrige, forsaavidt navnlig den
 vedkommende Præst, til hvem Vedkommende
 have henvendt sig, har besørget de kirkelige
 Handlinger for disse i sin egen Kirke. Ved de
 saa Løsninger fra Sognebaandet, der have fun-
 det Sted, er det iøvrigt blevet godtgjort, at
 det Baand, som knytter Menighederne til deres
 Præster, er langt dybere og inderligere, har
 langt større Kraft og Betydning, end man
 havde ventet; dette ville vistnok Alle indrømme.
 Men Forholdene kunne ogsaa stille sig paa en
 anden Maade, der kan være Tilfælde, hvor
 enkelte Geistlige finde sig hændt til en mere
 vidtgaaende Virksomhed, til en Virksomhed
 udenfor deres eget Sogns Grænser, til i
 en videre Omkreds og paa forskjellige Steder
 at søge at vinde Tilhængere. Forsaavidt nu
 de Vedkommende henvende sig til Præsten og
 forlange en kirkelig Handling udført i hans
 Kirke, ere Ulemperne ikke store; forsaavidt der-
 imod Præsten faaer Opfordring til at reise
 omkring, maaskee i en vid Omkreds, fra det
 ene Sted til det andet og foretage kirkelige
 Handlinger, opstaaer da ikke den Betænkelse,
 at en saadan Præst kommer til at for-
 sømme sit Eget, opstaaer da ikke den Betragt-
 ning, at han i sin Virksomhed ikke alene er
 henvist til dem, der søge ham, men at det
 netop er hans Pligt at søge de Forsadte og
 Forskudte; opstaaer ikke Tanken om, at der er
 Fare forbunden med at give Præsten Anviis-
 ning paa en saadan omreisende Virksomhed, om
 jeg saa maa sige, fordi derved let medføres en
 Tilsideaetelse af, hvad han skylder sine Me-
 nighed, sine Sognebørn. Det er en Betænke-
 lighed, som jeg ikke kan Andet end tillægge en
 ikke ringe Bøgt. Der ville ogsaa være andre
 Ulemper forbundne med Vedtagelsen af det
 foreliggende Forslag; vel er der i § 3 forbe-
 holdt Ministeriet Myndighed til at give visse
 Regler for Anvendelsen af den foreslaede Ret,
 men der er virkelig i den Henseende Spørgs-